

[Henry Christensen.]

intet som helst kendskab havde til erklæring nr. 1. Han kender jo nok sit ministeransvar, siger han, men underforstået, at noget sådant som eventuelt at medvirke til at fremskaffe en anden erklæring eller fortie erklæring nr. 1, ville han ikke give sig af med.

Hvis det virkelig var overbevisende for os, at han havde denne indstilling, tror jeg ikke, at nogen ville stille et forslag, som det, vi nu behandler, men det skulle altså efter den daværende ministers forklaringer i virkeligheden være noget, hans embedsmænd havde hittet på, det var noget, de havde hittet på, noget, de havde lavet bag den daværende Grønlandsministers ryg, noget, som han var den eneste, der ikke vidste noget om; han var den, der af sine embedsmænd var blevet ført bag lyset på denne skrækkelige og grusomme måde.

Jeg må nok have lov til at sige, at det var godt og nyttigt, at vi nåede frem til dommerudvalgets beretning nr. 2, for efter den første beretning var det således, at i striden mellem direktør Christiansen og Kjærboel stod forklaring mod forklaring, og det blev sagt, at det øvrige i sagen foreliggende bevisbemateriale efter udvalgets opfattelse ikke havde nogen brugbar vejledning med hensyn til, hvilken af de to modstridende forklaringer der måtte antages at være den rigtige. Efter at det forslag, vi nu behandler, var blevet stillet i folketinget, ved vi, at det har givet anledning til, at en række nye oplysninger er kommet frem og har givet anledning til nye undersøgelser i dette dommerudvalg, hvor man i den anden beretning udtaler, at der nu foreligger

„et væsentligt indicium for, at minister Kjærboel mandag morgen er blevet gjort bekendt med i hvert fald hovedindholdet af erklæringen af 8. marts 1957 og har fundet dette utilfredsstillende.“

Det er foreløbig et meget væsentligt og menneskelig vigtigt resultat, der her er opnået, og den grove mistanke, der blandt andet og vel især takket være Kjærboels forklaring var rettet mod direktør Christiansen for at have lavet hele dette foretagende bag ministerens ryg, er nu ganske bortvejret. Jeg beder det høje ting på nuværende tidspunkt med det, vi nu ved, tænke sig den situation, at det blot havde fået lov

til at passere, at gå sin gang efter den første beretning fra dommerudvalget. Jeg tror, vi ville have følt os meget dårlig stillet, med en beskidt smag i munden, om vi havde ladet denne mistanke mod direktør Christiansen få lov til fortsat at florere.

Udvalget holder endnu enkelte muligheder åbne vedrørende Kjærboel, blandt andet den, at det senere kan være gledet ud af hans hukommelse, hvad der skete i telefonsamtalen den 11. marts. Om det er tilfældet, skal jeg ikke kunne bedømme, men om så er, må vel én ting være givet, at Kjærboel ikke allerede den 13. marts — to dage efter, den dag han svarede i det høje folketing — kan have glemt det. Dengang vidste han det, og i så fald vidste han, at det var ham selv, der havde fundet erklæringen utilfredsstillende og derved givet anledning til fremskaffelsen af den for folketinget vildledende erklæring.

Endnu er der naturligvis både utryghed og usikkerhed i bedømmelsen af det passerede. Endnu føler vi os vel ikke helt overbevist om, at alle, hvis forklaringer kunne have interesse, er blevet afhørt. Større klarhed vil vi vel nu først og fremmest kunne opnå gennem en egentlig retssagsbehandling, der foregår under de i vor retsplejelov fastsatte demokratiske garantier, herunder vidneafhøring under ansvar, afhøringer under bistand af forsvarer og anklager m. m. Men at der allerede nu er et stærkt indicium for den tidligere ministers skyld i henseende til sagens faktum, står vel fast. Det var i hvert fald den konklusion, som rigsadvokaten nu kom til, uanset at det ærede medlem fru Edel Saunte var kommet til en anden opfattelse og egentlig vel gjorde et forsøg på at holde den forsvarstale for Kjærboel, som man kunne tænke sig holdt den dag, da sagen blev behandlet for en rigsret, men ikke gjorde forsøg på at gå ind i en vurdering af de momenter, der må være afgørende for folketinget i vore overvejelser og ved vor stillingtagen i dag, hvor vi skal behandle sagen.

Foruden spørgsmålet om rigsretssag står naturligvis også spørgsmålet om det andet problem, som den højtærede minister og det ærede medlem fru Edel Saunte fremdrog, spørgsmålet om strafgrundlaget, tilbage. Jeg deler naturligvis ikke det ærede